

Дзержавін К.

ДО ПИТАННЯ ПРО ПОЛЬСЬКУ ГОВІРКУ В ПЕРЕМИШЛІ ТА ПЕРЕМИШЛЬСЬКОМУ РЕГІОНІ

Статтю присвячено мовній ситуації на східному пограниччі Польщі, досліджено властивості говорів Перемишля та перемишльського регіону. В статті виокремлено й описано групу мовних ознак, спільних для перемишльської говірки та польської мови на південно-східних територіях. Проведено аналіз взаємозв'язків між перемишльською говіркою та українською літературною мовою й надсянським діалектом української мови.

Ключові слова: перемишльська говірка, польська мова на південно-східних територіях Польщі, мовне пограниччя, фонетичні риси, морфологічно-синтаксичні властивості.

Говірку перемишльського регіону, зазвичай, трактують як малопольський діалект. К. Ніч вважав її частиною пізньої підгірської східної Малопольщі, без ознак чергування (пол. *mazurzenie*)¹, без переходу $-x \geq -k$, на українському пограниччі [18]. С. Урбанчик відносить цей говір до східного молодшого пограниччя з редуцією ненаголошених голосних та відсутністю такого чергування [24]. Е. Павловський, беручи до уваги вимову носових звуків і перехід $-x \geq -k$, а для східної частини ще й чергування (чи його відсутність) і закриті a^2 , виділив східне пограниччя, де розрізняє два піддіалекти: північно-східний діалект (східнолюблінський) та південно-східний (перемишльський), у якому немає чергування і закритого a [20]. На карті-схемі розміщення польських діалектів К. Дейна кваліфікує цей варіант як новий говір чи мішанину говорів різного походження [4]. М. Куцала в «Енциклопедії польської мови» перемишльську говірку поєднує з територією пізньої східної Малопольщі, тобто з теренами на південний і північний схід від Жешува, а також зі східною частиною Люблінського воєводства, яка характеризується відсутністю чергування та переходу $-x \geq -k$, на півдні – подібністю вимови носових звуків до літературної польської мови, а на півночі – відсутністю назалязації, закритого a та редуцією ненаголошених голосних, властивій східній Польщі [12].

М. Карась, описуючи говірки Жешувського регіону, зазначив, що вони не утворюють окремої однорідної мовної групи [8]. Вважаючи чергування найбільш характерною фонетичною рисою, він поділив Жешувщину на дві головні частини: перша – території на північний захід від Кросна, Бжозова, Соколова та Лежайська, в якій наявне чергування – *sarka* (*цанка*), *syja* (*сія*), *zyto* (*зито*); друга – на південний схід, у якій відсутнє чергування: *czarka* (*чанка*), *szyja* (*шия*), *żyto* (*жито*). Враховуючи інші фонетичні характеристики, він пише про три групи говорів: східну (від лінії Сянок – Ланьцут – Ярослав – Любачів), якій притаманне поєднання польських та українських рис, зокрема наголос, відсутність чергування, збереження давнього зубного звука t і відсутність закритого a , яке вимовляється так само як в літературній мові; південно-західну (від лінії Дембиця – Жешув – Сянок) і північно-західну (від лінії Пшеворськ – Жешув – Дембиця).

Отже, вчені визначають місце перемишльської говірки або на периферії малопольського діалекту (К. Ніч, С. Урбанчик, Е. Павловський, М. Куцала), вважаючи її східною говірковою смугою Жешувщини, на якій співіснують польська та українська мови (М. Карась), або розглядають за межами цього діалекту як новішу змішану говірку (К. Дейна). З. Курцова натомість описувала цю говірку як таку, що функціонує на периферії південно-східного діалекту [13–15]³.

¹ Ідеться про фонетичний процес, який полягає в тому, що замість ясенних приголосних *cz, sz, ż, dz* (*ч, ш, ж, дж*) вимовляються зубні приголосні *c, s, z, dz* (*ц, с, з, дз*).

² Закриті a (пол. *a roschylone*), яке також називають підвищеним a , є голосним підвищеної артикуляції у порівнянні з a в літературній вимові. До початку XVI ст. існувала опозиція коротке a – довге a , яка зникла у зв'язку з відмиранням довготи голосних. Коротке a є продовженням давнього довгого a . Воно не трапляється в загальнопольській мові від XVIII–XIX ст., але збереглося у деяких говірках.

³ Під поняттям південно-східного діалекту З. Курцова розуміла регіональну різновидність польської літературної мови, яка виникла у результаті асиміляції з чужим українським мовним субстратом і якою користувалася польська громада, що проживала за польським південно-східним етнічним кордоном, але у межах політичних кордонів у XIV–XX ст. Від етнічних народних діалектів він відрізнявся тим, що був варіантом загальної польської мови й не став популярним серед селян, у своїй сутності був культурним діалектом.

До цієї думки схилилися також Е. Оронович [19] та А. Квасьницька [16].

Аналіз вибраних мовних рис базується на визначенні взаємозв'язку між сучасною перемишльською говіркою та південно-східною польською мовою. Його мета – з'ясувати, чи і наскільки цей регіональний мовний варіант побутує на аналізованій нами території. Матеріал, обраний для мовного опису, зібрано автором у польових дослідженнях: інтерв'ю з мешканцями, доповнені щоденниками одного з інформаторів. У топографічному плані аналізований матеріал пов'язаний з Перемишлем та селами певних районів, які належать до перемишльського повіту.

Далі наводимо найхарактерніші для мовлення перемишлян риси південно-східного діалекту.

Вплив наголосу на звучання голосних. Наближення ненаголошених голосних *e* до *y* / *i*, наприклад: *f pšy-myšlu, ciplutko, šidy-mnašci, časym, rozum'i, f škol'i, varšav'i*; а також *o* до *u*, наприклад: *z ružiny, ukulary, ĩakuš, dlačegu*. У результаті призупинення редукції ненаголошених голосних виникли гіперправильні форми з вторинним голосним *e* або *o* на місці етимологічних *i*, *y*, *u*, наприклад у записах: *przewódca, okolista, koracja, opały, powodź*. Причиною редукції є вплив українських надсянських говорів, у яких вона проявлялася дуже послідовно, наприклад: *ê* в *i*: *bir'u, nis'u, dirv'ina, zil'ěnyĭ* [21]; *o* в *u*: *huluv'a, dur'oha, m'icnu, kur'ova* [21]. Редукцію та звуження ненаголошених *o*, *e* до *u*, *y* / *i* задокументовано також Т. Колодинською у сучасному надсянському говорі перемишльського регіону [9].

Носові голосні. Так само, як в інших польських говірках, *o* в кінці слова часто вимовляється як *o*: *za ścāno, ony maĭo, luži so, ony sy krove vudoĭo*. Також у цій позиції воно може редукуватися до *u*: *kosu, košarku, pašu, gošču še*. Деназалізоване *e* в кінці слова також піддається редукції, наприклад (у письмових текстах): *skaleczyłam sobie rękę, przebiłam sobie nogę, sprzedał maciorę*. Відмічено приклади асинхронної вимови *e*, *o* перед фрикативними приголосними, що не відповідає загальнопольській тенденції: *ćinškię, kšenżyc, ščenšl'iva, za monš, na ślonsku*. Така вимова спостерігається у мові найстаршого покоління жителів села. З. Курцова інтерпретує її як вплив української мови, в якій немає носових голосних [13].

Давні довгі голосні. Вимова давнього довгого *a* як *a* розділена лінією Санок – Ланьцут – Ярослав – Любачів. На захід від цієї лінії воно

вимовляється як *o*: *czápka biâlâ*, на сході натомисть його вимовляють так само, як у польській літературній мові [8]. Досліджений нами матеріал підтверджує у перемишльській говірці вимову давнього довгого *a* як *a*: *dostaę, daę, ĩadna, tam*. Така вимова є результатом інтерференції українських говорів й підсилюється впливом літературної польської мови [11]. Зникнення закритого *a* вважалося однією з основних рис польської мови на східному кордоні Польщі.

Давнє довге *e* вимовляється двома способами: як *e* (наголошене) або як *i*, *y* (наголошене) в залежності від приголосного, що знаходиться перед ним, наприклад: *šv'ĭžy, v'im, ħ'l'ip, ml'iko, syr*. На думку З. Курцової, існують два джерела такої вимови [13]. З одного боку, польська мова на південно-східному пограниччі пов'язана з польськими народними діалектами, з іншого – вона знаходиться під впливом української мови, в якій відбулася фонетична зміна колишнього *e* в *i*.

Протетичні приголосні. Перед голосними *o*, *u* на початку слова можуть з'являтися протетичні *u*-, наприклад: *uoićes, na ĩuxu* та *v*-, пр. *vun, visux*. Проте *u* перед *o* характерний для польських говорів, а також для інших слов'янських мов. Протетичний лабіяльний елемент *v* у говорах пограниччя виник під українським впливом. У надсянському говорі спостерігаються такі самі протетичні приголосні *v*, *u*: *v'ôziru* 'озеро', *uust'atniĭ* 'останній', *vus'êlci* 'пол. osełka', *uut'êc* 'отець' [9].

Голосний *i* на початку слова може супроводжуватися *ĭ*-, наприклад: *ta ĭi (ta i), ĭim (im), ĭile (ile)*. Їот перед *i* на початку слова зустрічається також у північних і східнолюблінських говірках. К. Дейна стверджує, що на появу цього явища у говірці Мільни великий вплив мали сусідні українські говірки [2]. Можливо, в районі Перемишля безпосередній вплив мав український надсянський говір, у якому зустрічався протетичний *j*, наприклад: *Jiv'an, j''indyk* [23].

Вимова голосного і перед тавтосилабічним l. У формах минулого часу чоловічого роду однини, наприклад: *ĭež'zię, pšyvozię, pšuxozię, košę, žučię*. В. Хархала вважав, що цей процес полягає у лабіалізації *i*, *y* перед тавтосилабічним *l* [6]. Це характерна риса польських говорів.

Відсутність чергування. Ця властивість пояснюється впливом української мови, в якій існує ряд шиплячих приголосних. Ізогласа чергування проходить на території Жешувщини вздовж Кросна, Бжозова, Соколова та Лежайська і є найбільш характерною рисою, яка розділяє місцеві говори [8]. На північному заході спостерігається така вимова: *capka, syĭa, zyto*, а на південному

сході: *čapka, šyja, žyto*. Ця ізоглоса збігається з історичним кордоном між краківським, сандомерським і руським воєводством.

Вимова м'якого *m'* як *mń*, наприклад: *mńasto, gumńaki, mńaца, mńut*. Це явище з'явилося під впливом українського надсянського говору, в якому зустрічається й сьогодні, наприклад: *mń'ěsu* 'пол. *mięso*, укр. *м'ясо*', *mńit'la* 'пол. *miotła*, укр. *мітла*', *mń'istu* 'пол. *miasto*, укр. *місто*' [9].

Вимова *v* після глухих приголосних. У групах приголосних *tv, sv, śv, kv, xv ma krv, trv* може вимовлятися дзвінкий звук, наприклад: *svaży śi, kvasufki, tvui, zagmatvaу, śvjećiu, śv'ježa, śv'iatki*. Така вимова зберігається завдяки впливам української мови, яка разом з іншими східнослов'янськими мовами зберегла ці групи приголосних незмінними [4]. Існує така інтерпретація, згідно з якою це польський периферичний архаїзм [13].

Зміни у дистрибуції *v, u*. Під впливом української мови губно-зубний звук *v* переходить у нескладове *u* у різних позиціях, наприклад: *уухоژی, україніцу*.

Артикуляція приголосного *l*. Зафіксовано приклади вживання передньоязиково-зубного *l*: *stav'ily my, zaprovazily, spuozyl, peńzil, bylo, zauvažyl, pošly, pšyšlo, zostav'il*. Генеза цього явища викликає серед дослідників дискусію. Вважається, що така вимова має польський архаїчний характер, хоча підтримується впливом українських говорів [17]. Я. Рігер рішуче відстоює вплив української мови на збереження цих форм [22]. Подібну думку щодо південно-східної вимови *l* висловлює Б. Яняк, пояснюючи її впливом української мови [7].

Палатальність приголосного *l'*. *L* вимовляється м'яко не тільки перед *i*, а й іншими голосними та приголосними, наприклад: *lubom'ira, pol'ski, pol'sku, pol'a, lub'im, dal'eku, tabl'etki, tyl'ku, skl'erovu*. Існує думка, що така вимова є давньопольським архаїзмом, який підтримується завдяки сусідству з українською мовою. Незалежно від того, що м'який *l'* до 16 ст. вимовлявся на всіх польських територіях, своєю сьогоденішньою присутністю у фонетиці мешканців Перемишля та околиць він завдячує впливові української мови.

Присутність дзвінкого *у*, наприклад: *уртовні, уонорову, уарбата, уук, уічу, уектара, уалу, уаровац, ует, уен, уулова*. Збереження опозиції *у : х* у польській мові на південно-східних територіях (в тому числі й у Перемишлі та на його околицях) спричинено впливом української мови [13].

Зміна сполучень *ke, ge, zu* на *ke, ge, xi* – наприклад: *smykaуke, take babke, range*; із записаних текстів: *przywiózł lańcuchi, na Litwie rozruchi, dano kukuryzy na strychi*. З. Курцова стверджувала, що така вимова у польській мові на південному сході, пов'язана з впливом української [13]. Оскільки ці форми характерні для надсянського говору, ми вважаємо, що саме вони є джерелом такої інтерференції у мові Перемишля та на його околицях. У групах *к'і, г'і, х'і* «загальноукраїнське *у* виступає тут все, як високе *і* (*і*), незалежно від наголосу, наприклад: *k'ínu, h'ínu, hriχ'î, iak'îi, v'ыkinu, p'îruh'î, χ'îtryi, χ'ib'uii* і т.д.» [21]. Вимову м'яких приголосних *к'і, г'і, х'і* визнано однією з основних рис надсянських говорів, що відрізняє їх від лемківської та бойківської говірки, в яких спостерігаються тверді групи *ки, ги, хи* [21]. Ці погляди підтримує і Т. Колодинська [9].

Відсутність форм чоловічо-особового та нечоловічо-особового роду у називному відмінку множини – наприклад: *cygany, mexaniki, senatory, posуy, rolniki, хуору, robotniki, majstry, oficyery, generaуy*. Аналогічні форми трапляються у східнопольських говірках [11], центральній та північній Польщі [4], у польських говірках в Україні [10; 22]. У південно-східних говірках цей процес пояснюють впливом української системи відмінювання, яка у множині не розрізняє роду.

Збіг закінчень прикметників, числівників, займенників та іменників жіночого роду у знахідному відмінку однини, наприклад: *take same šafe, zaęente te guove, zna moje tame, ftamte strone, na te druge puуufke*. Існує думка, що це явище, характерне для південно-східного та північно-східного пограниччя, під їхнім впливом перейшло до інших власне польських говорів [13]. Зустрічається також у польських говірках в Україні [22], говірках східної Люблінщини [11] на Білосточчині, у Західнопоморському воєводстві та на півдні Польщі [7].

Форми теперішнього часу. В однині І дієвідміни (-ę, -esz) і II (-ę, -isz) загальнопольські закінчення під впливом редукції ненаголошених голосних підлягають якісним змінам, що спричиняють синкретизм 1 та 3 особи однини обох дієвідмін: *ę > ę > i/y*; тотожність їхніх – за правилом різних – форм 2 особи однини: *eš > eš > iš/yš*. Це стосується дієслів, основа яких закінчується на «йот», м'який або функціонально м'який приголосний. Щоб уникнути омонімії закінчень 1 та 3 особи однини, часто вживаються особові займенники, наприклад: *ia ni suуšy, ia żyii, ia muv'ii*. Також серед неосвічених мешканців міста

і села найстаршого покоління відмічено використання для однини дієслів I та II дієвідмін закінчення *-em / im* (*prošem, žačujem, lub'im*). На думку З. Курцовой, це явище виникає в результаті переходу в кінці слова $e > e + m$, аналогічно до форм III дієвідміни, а далі, під впливом наголосу у слові, відбувається підвищення *e* у групі *em > im/ym* [13]. Велику частотність форм 1 особи однини *-im/-ym, -em* було відмічено у польській говірці галушинців під Тернополем [5].

Аналітичні форми минулого часу. У досліджуваному матеріалі зафіксовано заміну особових закінчень дієслова особовими займенниками, наприклад: *ja či pšyšet pu'vezić, ty by zrob'iu, my tam įexal'i, a vy co p'eku*. Дослідники польської мови на сході К. Дейна [3], З. Курцова [13] та Я. Рігер [22] вважають такі явища українським впливом. Рігер стверджує: «...аналітичні форми, що зустрічаються також в інших польських говірках у 1 особі однини та у 1 особі множини, а значно рідше – у 2 особі однини та 2 особі множини (це, передусім, на сході Польщі, зокрема в районі міст Седльце та Білгорай), підтримуються, але в 2 особі однини та 2 особі множини їхнім джерелом є українська літературна мова та її говори» [22].

Форми минулого часу дієслова іść. Під впливом української мови з'являється вторинне *į*: *vyįšla, zaįšua, pšyįšua, obeįšo śi bez niį*. Ці форми «залишаються під впливом українських правильних форм, які мають (як і польська мова) не тільки етимологічний приголосний “йот” в основі теперішнього часу, а й вторинний, аналогічно до інфінітиву в основі минулого часу: прийшов, прийшла, вийшла, вийшли» [13].

Категорія типу присудків у минулому часі. Оскільки не розрізняється чоловічо-особова категорія іменників, немає і граматичного роду у минулому часі. Під час дослідження відмічено форми із закінченням *-li*, наприклад у письмових текстах: *wylecieli mi zęby, urodzili się 5-raczkі, autobusu nie przyjechali, krowy poszli*, також із закінченням *-ly*, наприклад: *luże vrućily, luži byuу, braća byuу*. Закінчення *-ly / -uу* розповсюдилося у досліджуваній говірці під впливом української мови.

Порушення керування числівників. Після кількісних числівників 2–4 відмічено конструкції з родовим відмінком, а після числівників більше 5 може зустрічатися називний відмінок чи синкретичний з ним знахідний замість обов'язкового у польській мові родового відмінка, наприклад: 1) числівник + іменник жіночого або середнього роду: *uśimżeśun čtery lat, dv'i par spodńi, śedem morģi*; 2) числівник + іменник чоловічого роду: *pare vorki, śedemżeśun centymetry, p'ińć metry desek, żeśeńć kroki*. Форма прикметника після

числівників 2–4 може в українській мові поєднуватися, як писав Ю. Шерех–Шевельов, «у формі називного відмінка, себто цілком узгоджено, <...> але може стояти і в родовому відмінку множини» [1]. Інтерпретація синтаксису числівників складна. Її можна пояснювати східнослов'янською інтерференцією [13] або польським впливом – процесами аналогії [11].

Представлені вище мовні риси показують, що більшість регіональних фонетичних рис мови досліджуваної території мають своє підґрунтя в українській мові та надсянському говорі. Це зокрема: редуція та підвищення середніх усних і носових ненаголошених голосних, відсутність закритого *a* (тут можливий польський вплив), асинхронна вимова носових голосних перед фрикативними, деякі протетичні приголосні, відсутність чергування, вимова *m'* як *mń*, опозиція $\gamma : \chi$, вагання у вимові *v, u*, зміни сполучень *ke, ge, χy v ke, ģe, χ'i*. Друга група властивостей, характерних для східної вимови, має подвійну мотивацію та спірну генезу. Участь української мови полягає у підтримці польських архаїчних форм. Це такі риси: зубний приголосний *l* (його наявність вважається українським впливом), м'якість *l'* (допускається інтерпретація впливом української мови), дзвінка вимова *v* після глухих приголосних. У морфологічній і синтаксичній підсистемі аналізованого регіонального різновиду мови показовою є група явищ, які з діахронічної точки зору мають польську генезу, але утрималися завдяки впливові української. Конкретне визначення польської чи іноземної мотивації неможливе. До цієї групи належать: відсутність закінчень чоловічо-особового та нечоловічо-особового роду в називному відмінку множини, однакові закінчення займенників, числівників, прикметників та іменників жіночого роду у знахідному відмінку однини, синтаксичні зв'язки числівників. Під впливом української мови розповсюдилися форми минулого часу, що утворюються за допомогою особових займенників, а також приголосний *j* у формах префіксальних дериватів дієслова *іść*.

Згідно з генетичним поділом польських говірок перемишльська говірка належить до малопольського діалекту, однак представлена вище група мовних рис, які мають своє джерело на українському ґрунті, чітко показує, що у мові людей, які проживають у перемишльському регіоні, зберігся південно-східний характер цієї говірки. Проведені дослідження підтверджують укорінення місцевої говірки в регіоналізмах, які виникають з безпосереднього сусідства з надсянським говором та українською мовою.

Список літератури

1. Шерех (Шевельов) Ю. Нарис сучасної української літературної мови / Ю. Шерех (Шевельов). – Мюнхен, 1951. – С. 250.
2. Dejna K. Gwara Milna / K. Dejna // Rozprawy Komisji Językowej ŁTN IV. – Łódź, 1956. – S. 7–41.
3. Dejna K. Gwary ukraińskie Tarnopolszczyzny / K. Dejna. – Wrocław, 1957. – 164 s.
4. Dejna K. Dialekty polskie / K. Dejna. – Wrocław ; Warszawa ; Kraków, 1973. – 283 s.
5. Dzięgiel E. Fleksja czasownika w gwarze Hałuszczyńców pod Tarnopolem / E. Dzięgiel // Studia nad polszczyzną kresową VIII. – Warszawa, 1995. – S. 97–112.
6. Harhala W. Gwara polska okolic Komarna / W. Harhala // Lud Słowiański, 2. – Kraków, 1931. – S. 155–191.
7. Janiak B. Pogranicze językowe polsko – wschodniosłowiańskie (na podstawie fleksji ukraińskiej i polskiej gwary Niemirowa nad Bugiem) / B. Janiak. – Łódź, 2004. – 160 s.
8. Karaś M. O ludowych gwarach Rzeszowszczyzny / M. Karaś // Z dziejów kultury i literatury Ziemi Przemyskiej ynop. S. Kostrzewska – Kratochwilowa. – Przemysł, 1969. – S. 345–363.
9. Kołodyńska T. O sytuacji gwary ukraińskiej w Kalnikowie koło Przemysła / T. Kołodyńska // Roczniki Humanistyczne, XLVII, 6, 1999. – S. 127–135.
10. Kostecka-Sadowa A. Współczesna polszczyzna południowokresowa na przykładzie Mościsk i okolic (uwagi o fonetyce i fleksji) / A. Kostecka-Sadowa // Język Polski, LXXXV, 3, 2005. – S. 230–241.
11. Kość J. Polszczyzna południowokresowa na polsko-ukraińskim pograniczu językowym / J. Kość. – Lublin, 1999. – 203 s.
12. Kucala M. Dialekt małopolski / M. Kucala // Encyklopedia języka polskiego / ynop. S. Urbańczyk. – Wrocław ; Warszawa ; Kraków: Zakład Narodowy im. Ossolińskich, 1994. – S. 61–62.
13. Kurzowa Z. Polszczyzna Lwowa i Kresów południowo-wschodnich do 1939 roku / Z. Kurzowa. – Warszawa ; Kraków, 1983. – 474 s.
14. Kurzowa Z. Badania nad polszczyzną kresową w dziesięcioleciu 1973–83 / Z. Kurzowa // Studia z filologii polskiej i słowiańskiej, 1983. – S. 63–71.
15. Kurzowa Z. O polskich dialektach kresowych / Z. Kurzowa // Język Polski LXXV, 1985. – S. 104–105.
16. Kwaśnicka A. Uwagi o fonetyce i fleksji gwar okolic Przemysła / A. Kwaśnicka // Studia dialektologiczne III. – Kraków, 2006. – S. 87–98.
17. Nitsch K. O wzajemnym stosunku gwar ludowych i języka polskiego / K. Nitsch // Język Polski I, 1913. – S. 33–38.
18. Nitsch K. Wybór polskich tekstów gwarowych / K. Nitsch. – Warszawa, 1960. – S. 7–25.
19. Oronowicz E. Cechy kresowe w gwarze wsi Munina / E. Oronowicz // Język Polski LXX, 1990. – S. 208–211.
20. Pawłowski E. Podział gwar małopolskich na tle wzajemnych wpływów gwarowych oraz nowych tendencji językowych / E. Pawłowski // Rozprawy Komisji Językowej WTN VI, 1966. – S. 191–202.
21. Przepiórska M. Gwara nadańska / M. Przepiórska. – Warszawa, 1938. – S. 15.
22. Rieger J. Język polski na Ukrainie w końcu XX wieku / J. Rieger, I. Cechosz-Felczyk, E. Dzięgiel. – Warszawa, 2002. – 340 s.
23. Rieger J. Gwary ukraińskie w nowym świetle / J. Rieger // Slavia Orientalis. – 2012. – S. 231–256.
24. Urbańczyk S. Zarys dialektologii polskiej / S. Urbańczyk. – Warszawa, 1972. – S. 89.

K. Dzierzawin

DIALECT OF PRZEMYSŁ AND PRZEMYSŁ REGION

The article is devoted to the linguistic situation on the eastern borderlands of Poland and explores the peculiarities of the dialect of Przemyśl and its environs. This paper singles out and describes a group of common linguistic features which the Przemyśl dialect shares with Polish in the south-eastern areas. The relationship between Przemyśl dialect, Ukrainian language and its dialect in the Nadsiannya region is analyzed as well.

Keywords: local dialect of Przemyśl, south-eastern dialect, language borderland, phonetic features, morphological and syntactical features.

Матеріал надійшов 04.11.2013